

[Hans Hækkerup.]

er i stand til at give os et godt råd her, tror jeg, vi ville tage imod det med taknemlighed. Ved vore undersøgelser af straffelovgivningen i en række lande — og det gælder ikke alene Sverige og Norge, men også England, Frankrig og Tjsekoslovakiet i dets lov af 1948 — har vi ikke kunnet finde udtryk, som vi fandt mere dækkende med hensyn til det, man ønskede at ramme. Dernæst sagde det ærede medlem, at man måtte i hvert fald give befolkningen underretning om, når der var truende udsigt til krig, og man burde dernæst efter det ærede medlems opfattelse sige, hvem fjenden er. Ligger det da helt udenfor det ærede medlems tankegang, at en sådan optræden fra regeringens side i en given udenrigspolitisk situation kunne være meget farlig? Jeg tror, det ærede medlem meget godt forstår denne betragtning, selv om det ærede medlem, synes jeg, er hildet i nogle af disse tankegange, der behersker folkedemokratierne, hvor standpunktet jo er det, at man i tide og utide udpeger snart den ene og snart den anden som fjende, og hvor man absolut intet nægter sig i så henseende. Jeg tror, det ærede medlem skal prøve at se sagen udfra et dansk synspunkt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var meget betænkelig ved § 98, stk. 2, og jeg forstod, det ærede medlem gjorde professor Mogens Fogs betragtning til sin: at denne bestemmelse kunne ramme enhver politisk strejke. Jeg beder det ærede medlem om at studere bestemmelsen og gøre sig klart, hvilket formål der skal søges realiseret igennem en sådan strejke, og navnlig beder jeg det ærede medlem erindre, at der kræves forsæt, for at denne bestemmelse som andre bestemmelser kan anvendes. Derfor tror jeg, det ærede medlems betæneligheder er ganske overflødige. Overhovedet synes jeg, at det ærede medlem har læst dette lovforslag, som en vis mand læser bibelen. Det ærede medlem siger om § 107, at hvis denne bestemmelse havde eksisteret på det pågældende tidspunkt, kunne de, der fra dansk side havde ført Englandsforhandlingerne, straffes. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at denne bestemmelse faktisk eksisterede, og at det ærede medlem jo har lov til at henlede anklagemyndighedens opmærksomhed herpå.

Til sidst gjorde det ærede medlem den besynderlige bemærkning, at der var vist nogen her, der havde den opfattelse, at man ved denne lov kunne ramme kommunisterne. Jeg synes, det er en lidt besynderlig betragtning med det erfaringsgrundlag, vi har her i landet, hvor opgøret med femtekolonnen dog var rettet mod nazisterne. Jeg ved ikke, om det ærede medlem er klar over, at denne bemærkning kan opfattes og fortolkes på en måde, som det ærede medlem og hans parti ikke kan være interesseret i.

Det ærede medlem hr. Helge Madsen siger som argument mod at indføre dødsstraffen, at hvis man har denne bestemmelse stående, vil man vanskeligt kunne afvise en eventuel besættelsesmagts krav om at anvende den, og det ærede medlem hævder, at det så vi jo under besættelsen fra 1940—45. Denne betragtning forekommer mig ikke afgørende. Vi havde, mig bekendt, inden tyskerne gik til deres aktioner, ved hvilke de hverken krævede lov eller dom for at slå folk ihjel, kun eet eneste tilfælde, hvor problemet om dødsstraf blev rejst, nemlig den såkaldte Ørum-sag, og der accepterede tyskerne det danske synspunkt, idet det ikke alene var afgørende for dem, at vi ikke kendte dødsstraf, men de ville gerne have, at denne sag skulle glide. Det forekommer mig, at når et menneske handler, således som daværende oberstløjtnant Ørum handlede — og man kan have hvilken mening derom, man vil —, ved han naturligvis, hvilken risiko han løber. Det, der var tale om for Ørums vedkommende, var, at han var gået i Tysklands fjenders tjeneste; det var ikke et led i den danske modstandskamp direkte, han var gået over i engelsk tjeneste — og så ved man oprigtigt talt, hvad man udsætter sig for.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen var så venlig at citere for mig en udtalelse fra en norsk avis. Det interesserer mig uhyre, men det ændrer mig naturligvis ikke, at der også i Norge er uenighed om dødsstraffen. Det, jeg sagde, var — og der citerede jeg den højtærede justitsminister —, at den store strid i Norge stod ikke om straffelovens ændring eller om dødsstraffen, men om det forsrag til beredskabslov, som justitsministeren fremsatte, og som indeholdt vidtgående bestemmelser om administrativ internering, presse censur på forhånd og forræderidomstole. Det var det, jeg ønskede at